

„Keresztény hitünk és a világ”

Beszélgetés Stoffán Györggyel, a „Kanizsai esték” előadójával

(folytatás az első oldalról)

Én pedig azt mondom, hogy minden keresztény egyháznak Krisztusközpontúnak kell lennie. Ha ehhez a Krisztusközpontúsághoz végre felnőnének a történelmi keresztény egyházak, az volna a megoldás. Egy akol legyen és egy pásztor. Mert ennek a sokféleségnek igen nagy hátránya az, hogy az egy akol és egy pásztor elv megvalósulni látszik, de az akolban az összes keresztény „birka” azaz a történelmi keresztény egyházak hívei és papjai lesznek, de a pásztor nem keresztény, sőt, nem is istenhívó lesz. Majd akkor jönnek rá a keresztény egyházak vezetői, hogy évszázadokat rontottak el, amikor közös láncot vezetnek őket. Na, akkor lehet majd köztösen imádkozni és rájönni arra, hogy mit kellett volna tenniük.

Nem tudsz elszakadni még ebben a tekintetben sem a politikai újságíró mivoltodtól...

Egyedül Krisztus nem politika. Minden más az, az összes keresztény egyház tekintetében. Tehát nem tudok elszakadni és látom azokat a súlyos bajokat, problémákat, amelyek a tiszta krisztusi tanítástól elfordítják az embereket. Mert az ember a papban a másik embert látja, nem pedig Krisztust. És ha az ember, amelyik hirdetni hivatott az Evangéliumot nem él példamutatóan, akkor nem az embertől, hanem az egyháztól fordul el a hívő. Ez a másik hatalmas probléma. Az általánosítás. Ha egy papot valamin rajtakapnak, akkor a szocialista, liberális sajtó az egyházat támadja és járhatja le. Hiszen ez a cél. Magyarul tehát: ha az egyházakon belül bármilyen probléma, társadalmat is veszélyeztető esemény előfordul, akkor az egyházmegye sajtósának nem bujkálnia kellene a média előtt, hanem kiállnia, és elmondania a tényeket. Ha pedig egy pap olyat tesz, ami hivatásával és Krisztus parancsaival ellentétes, azt ki kel dobni, mert annak soha nem is volt elegendő hite és elhivatottsága. Csak vaskézrel lehet rendet tenni. Persze ere még a szándék sincsen meg. És csak csodálkozunk, amikor támadják a keresztény egyházakat, és a hívek orra alá döngölik a klérus „csínytevéseit”. Persze, hogy ilyen esetekben a hívek elfordulnak az egyháztól, a kereszténységtől...

Az előadásod olyan volt, mintha azokat ostromoztad volna, akik ott voltak.

Lehet, hogy volt benne ilyesmi, de nem véletlenül. Cikkekben is megírtam már nem egyszer, hogy azt a szánalmas és rossz helyzetet, amelybe mára a keresztény egyházak kerül-

tek, maguk a keresztény egyházak papjai, vezetői és a hívek is nagyban elősegítették. Jakab Antal egy beszélgetésünkön azt mondta (és ezt már nem egyszer idéztem): - a magyar felvette a kereszténységet, de soha nem tért meg. Másik gondolata az volt, hogy a kereszténység és a magyarság egy. Ha elválasztják a kettőt egymástól, az a lélek és a test különválasztásnak felel meg. Az a halál. Istentől azonban nem várhatjuk el, hogy folyton kopogtasson, amikor bezárjuk előtte az ajtót. Te sem mennél olyan helyre szívesen, ahonnan kirúgtak... A magyar ember panaszkodik, átkozódik, berzenkedik, de a hitét csak vasárnak tartja, ha tartja. Nem elég vasárnap és más ünnepeken elmenni a templomba, Minden kereszténynek minden nap, minden percben, tudatában kell lennie a saját hitének, és ebbéli elkötelezettségének. Ahogy a papnak is állandóan papnak kell lennie. Önvizsgálatot kellene tartani nap, mint nap. És a mindennapokon, saját életvitelünk példájával elől járni. A panaszkodás és az elégedetlenség nem elég ahhoz, hogy kereszténynek nevezessünk. Az, sokkal többet követel.

Beszéltél a szeretetről és a gyűlöletről. Azt mondtad, hogy soha annyi gyűlölet nem halmozódott fel a magyar társadalomban, mint napjainkban...

Ez igaz. A kereszténységtől elfordult a társadalom nagy része. Ez már önmagában egy fék elvesztése, hiszen a keresztény ember a gyűlöletől igyekszik távol tartani magát és Krisztust helyezi a középpontba, Rá bízva a döntést. Ez a gyűlölködés egyik oka. A másik ok, hogy a magyar katonanép. Soha nem ölt bosszúból és gyűlöletből, de szemtől-szembe mert állni az ellenséggel. Ma mi a helyzet? Láthatatlan az ellenség, nincs akin elégtételt venni, mert aljasul, hátulról és láthatatlanul támad ránk Európa. Kivel álljon szembe tehát a megtámadott? Igaz, megnevezi az ellenségét, de az ellensége patkány módjára viselkedik. S mert nem lehet kard ki kard elrendezni a viszályt, mint tettük évezred óta, ma a tehetetlenség alakult át gyűlölködéssé, ami persze semmit sem old meg.

Hogyan tud tehát alkalmazkodni az ember, a keresztény a mai világhoz?

Sehogy! És nem is szabad alkalmazkodnia. A kereszténység, mint már mondtam, Krisztus követését, Krisztus parancsainak a betartását jelenti. Nem e világból való élet, hanem a teremtő Isten világa. Az e világi élet a bűn világa. Hogyan lehet alkalmazkodni például az abortuszhoz? Hogyan lehet alkalmazkodni a gyilkosságokhoz, az erkölcstelenséghez, az isteni parancsok be nem tartásához?

A keresztény ember köteles szeretni az ellenségeit... mi lett volna, ha a magyarság ezer éven át nem védte volna a házát, hanem szeretettel fogadta volna az ellenséget?

Nos, ez egy tipikusan nem keresztényi kérdésfeltevés. A szeretet nem abban nyilvánul meg, hogy aki engem megtámad, a nemzetemet megtámadja, azt szeretettel kell fogadnom. A magyarság és a magyarság vezetői, vezetői a történelem során megvédték azokat, akiket szerettek, akikkel szemben kötelezettségük volt, azaz a magyar nemzetet. Az az igazi szeretet – mondja Jézus -, ha életünket adjuk felebarátainkért. A magyarság milliói haltak meg a testvéri szeretet jegyében. Hazájuk iránti szeretetből, az egyházak védelmében

A vallás legnagyobb ellenségei a liberálisok és a szocialisták

A szociáldemokrata vezetők vallásellenes nyilatkozatai. A szocialisták föllállították az alapelveket, hogy a „vallás magán ügy”; mintha azt mondanák ezzel, hogy nem törődnek vele, hogy kinek milyen a vallási meggyőződése. De valóságban nagyon intoleránsak a kereszténység iránt, és halálos ellenségei annak. A zsidó vallású Marx Károly, a szociáldemokrácia alapítójának egyike így ír: „A Szociáldemokrácia célja ateista (istentagadó) és nem utolsó feladata a vallás kiirtása”. Scholl, demokrata vezér, egy stuttgarteri gyűlésen kijelenti: „Mi Istent a legnagyobb rossznak tekintjük a világon, s ezért állunk mi, demokraták, az Istennel hadilábon”. Liebknecht így nyilatkozik: „Pártunk minden tekintélyt tagad, minden felsőbbségnek az égből és a földön hadat üzen”. Liebknecht továbbá Istent gúnyolva kijelentette: „Nálunk, szocialistáknál nincs helye Istennek; le sem kell őt tenni, mert magától el fog tűnni”.

A „Volksstaat” című folyóiratban a következőket írja 1875(!)-ben: „Nekünk, szocialistáknak az a kötelességünk, hogy az Istenben való hit kiirtását buzgalommal és odaadással végezzük. Senki sem méltó a szocialista névre, aki maga is nem ateista és egész életét teljes buzgósággal az ateizmus terjesztésének nem szenteli”. (Liebknechtet 1919-ben, Berlinben az általa szított, polgárháborúban orvul lelőtték.) Betel „Az asszony” című könyvében így ír: „Kereszténység és szocializmus, mint tűz és víz állnak egymással szemben”. Továbbá: „Vallás tekintetében istentagadást (istentelenséget) akarunk elérni”. Dietzen így ír: „Die Religion der Sozialdemokratie” (A szociáldemokrácia vallása) című művében: „A szocializmus és a kereszténység között akkora a különbség, mint a nap és éj között”. Losinsky nevű szocialista, 1902-ben, német havilapjaiban, azt magyarázza: „Szocialistának lenni annyit jelent, mint antikrisztusnak lenni. A szocializmus végleges győzelméig csak a kereszténység végleges legyőzése után következhet be”. Nagyon világosan írja a szocialista „Neue Welt” 1877(!)-ben: „Aki még keresztény, az nem szocialista; aki pedig szocialista lett, az már keresztény nem lehet. A szocialista világnézet megszünteti a keresztény világnézetet s ezzel, homlokegyenest ellenkezik”. Schuhmeier, osztrák szocialista vezér, 1906-tan azt mondja: „Nekünk egy jelszavunk van: le minden vallással!”

Mint a fentiekben láthatjuk, hasonlítanak ezek a sátánhoz, aki szintén fölládat Isten ellen s a mélységbe sülyedt. A szocialisták azonban nem biztosak a dolgukban. Ezt Betel ama kijelentéséből következik, melyet a német birodalmi gyűlésen mondott: „Ha mégis, van Isten, akkor mi horogra kerültünk”.

stb. Csak akkor harcoltak, ha őket támadták meg. A magyar génjeiben hordozza a kereszténységet, a hitet, az isten iránti elkötelezettséget. Az utóbbi 90 év azonban sokat ártott. Mert lélektelen, és hit nélküli emberek, hatalmak vették át a nemzetek és Európa vezetését, akiknek lassan persze lemegy a napjuk... mert hazugságban, istentelenségben, gyűlöletben, álnokságban egy darabig lehet élni, de mint a természet, úgy az erkölcs is regenerálódik, és elpusztítja a rosszat. Mert a rossz a jónak, azaz a teljesnek a hiánya. Olyan, mint a heg a bőron. Begyógyul előbb vagy utóbb. Hogy előbb gyógyuljon be, ahhoz persze kezelni, fertőtleníteni kell. Ez a folyamat indult ma be a világban. Milyen árat fizetünk a gyógyításért, még nem tudjuk. A gyógyulás azonban bizonyosan bekövetkezik.

Biztos, hogy a keresztény erkölcsiség, a krisztusi tanítás lesz a gyógyír?

Mondj tökéletesebbet... Jézusnál és az ő tanításánál!

????

Közreadja: dr. Emődi Béla

Mi van az egyiptomi történelemek háttérében?

Az egyiptomi események sok tanulsággal szolgálnak. A rossz életkörülmények, különösképp a lassú, de állandó életminőség romlás az arab/islám társadalmakat tűrőképességük a határára sodorta. Vannak olyan országok a világban, ahol sokkal rosszabb a helyzet, ennek ellenére a társadalmi feszültség sokkal mérsékeltebb. Jogos az a kérdés, hogy miért az arab/islám térségben indult meg a forrongás, míg máshol viszonylagos a nyugalom. Három tényezőt tudunk megnevezni, melyek megkülönböztetik az iszlám vallású népeket a többiektől. Az iszlám vallásra épülő kultúra, az iszlám vallásból eredő erkölcsiség és az iszlám törvénykezés, mely egyesítve Irán példáján keresztül óriási kisugárzó erőként utat mutat az arab/islám népeknek.

Az iráni nép árja eredete következményeként jól szervezhető és önszerveződésre is kész, és ezért meghatározó erőként jelenik meg a politika világában is, viszont ezzel ellentétben a közös vallás ellenére az arab népekre nem jellemző az önszerveződés. A tuniszi és az egyiptomi példa is jól megmutatja ezt a negatív tulajdonságot. A forrongás, a lázadás szellemisége megjelent ezekben az országokban, de szervezett kereteket nem tud létrehozni. Vannak különböző erejű politikai és vallási csoportosulások, melyek a saját rendszerükön belül akár szervezettek is tekinthetők, de képtelenek ezt társadalmi méretűvé növelni. A történelem folyamán az arab világ

országai általában külső segítséggel alakították ki belső rendjüket, és minden energiájuk annak fenntartására irányult.

Ezzel a világpolitika formálói is tudatában vannak, úgy Iránban, mint a cionisták világában. Irán vallási síkon igyekszik jó irányba befolyásolni a történelemet, míg a cionisták óriási erőfeszítéseket tesznek ennek megakadályozására és az eddigi helyzet fenntartására. A cionisták (Izrael, USA, Németország) helyzeti előnyben vannak, mert gazdasági síkon uralják a helyzetet. Tehát az iszlám szellemiség áll szemben a nyugati cionista materializmussal. A kettő között egy gyenge felkészültségű, elégedetlenség vezérelte tömeg és kis létszámú, jól felkészült, de egymással is rivalizáló vallási/politikai/gazdasági csoportosulások.

A tömeg mindig az irányítói akaratát hajítja végre, a saját egyszerű (primitív) eszközeivel. Egyiptom esetében a vallási vezetés állásfoglalásai (mely maga is eléggé megosztott), Irán kisugárzása és a cionisták gazdasági érdekcsoportjainak a média általi befolyása számottevő. Különösen erős a Nyugathoz (cionistákhoz) kötődő gazdasági érdekcsoportok befolyása. Ehhez még hozzá kell tennünk azt is, hogy az államvezetés minden szintjén a megvásárolt, beépített és zsarolható vezetők sokasága tevékenykedik, ezért utcai tüntetésekkel - még a sok halott ellenére - sem lehet megváltoztatni a rendszert. Csak az iráni példa, az ellenség kíméletlen megsemmisítése vezethet olyan eredményre, mely hasznos az iszlám, és egyben az or-

szág népessége (a nemzet) számára. Amíg ez nem tapasztalható, komolyabb változásokkal nem szabad számolni.

Nyilvánvaló, hogy Egyiptomban is eljárt az a „demokratikus átalakulás” nevezetű ösztönözési cirkuszi előadás, mert bohócok mindig akadnak, és a nagyjérdemű is összeverődik. Ennek az előkészítése most van folyamatban. Am de a mutatóvány nem megy egészen úgy, ahogy azt a kiagyalói elképzeltek.

Sokan vannak a szellemi vonalon, akiknek elegendő volt az ilyesmikből, és alapvető változást akarnak. Legfőképp erkölcsi változást, mert ez megoldja a gazdasági gondokat is. Ez a tábor erősen vallásos, az iszlám igazi erejét jelenti. A közeljövő fogja eldönteni, hogy a mai időkben Egyiptomban a materialista cionizmus, vagy az iszlám alapú hazafiasság kerül jobb pozícióba. Jelenleg a gazdasági érdekcsoportok állnak nyerésre, de ez akár órák alatt is változhat. Mindenki belead mindent, mert most

dől el minden. Legalább is egy kis időre, mert a világban olyan változások zajlanak, melyeknek ez az egyiptomi-ügy csak egy kis részlet-eseménye.

Mi az eddigi történelemből levonható tanulság? Csak annyi, hogy amíg nincs egy jól felkészült, közismert és hiteles ellenerő, addig hiábavaló minden áldozat. Mert az eredményt a háttérben lapuló, a pénzzel mindent megvásároló, a megosztás és az intrika fegyvereivel operálók fogják elérni. Ez nem csak Egyiptomra vonatkozatható.

Kassai Ferenc - Jövők.info